

A v duši so gorele mu globine,
in hotel jih je vliti v zvok besed
in hotel jih je krikniti v daljine,
a mrle v zraku so ko v slani cvet.

In nem je šel še enkrat skoz življenje,
samoten kakor plamen sred noči,
ki z lastno dušo v ognju govori.

Le kadar zrl v večerno je žarenje,
ko v nočno smrt je gasnil ves sijaj,
v očeh mu blažen je igral smehljaj.

Morje.

Lido.

Vse takšno te je sanjalo srce,
kot tu šumiš pred mano, sinje morje:
brezmejno kakor strastne si želje,
v brezbrežen sen se širi ti obzorje.

Samotno jadro — hrepenenje — gre
in vso razpevano ti dušo orje;
v zelenem bregu rože ti gore
in vence ti pleto nesmrtno glorje.

O morje! — Čuj, ni zazvenel tam klic?
Ni kriknil skoz pojoče kdo šumenje,
da v bregu strepetal odmev je: „...Pa-a-n“ ...?

Ne, ne. Le plahutanje belih ptic
v pomladno se razleglo je blestenje,
in v žarnem purpurju umira dan.

